

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. IV. Ad Vitam Religiosam ineundam se comparat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

CAPUT IV.

*Ad Vitam Religiosam ineundam
se comparat.*

Verbis exprimi non potest, quanta Alberti ob gratiam impetratam consolatio, & lætitiâ fuerit: interiùs & exteriùs exultabat, & cùm gaudium istud suo corde capere nequirit, eodem quoque parentes replebat, & nec hora transibat, nec momentum, quo non DEO gratum se sisteret. Unde solitò crebriùs templa, sanctissimâque Sacramenta frequenta-
bat, nec quidquam intermittebat, quo gratitudinis suæ specimen exhibere posset. Sed quod oppidò in aliquo adolescente mirandum est, consideraris ipse suis talentis, suâ minimè delusus opinione animadvertit, quod ad Religionem aliquam amplectendam esset inhabilis, quippe qui necdum litteris tantùm imbutus esset, ut ad sacros Ordines promoveri posset: cùmque una in aure surdus, & altero, veluti jam memoravimus, oculo læsus esset, secum constituit & constante qui-

B 3

dem

dem animo, hæc refarcire damna, huicq; mederi malo, quò meliùs promissis DEO, Beatissimæque ejus Genitrici factis satisfaceret, nec ea Religio, in cuius gremium recipiendus foret, sui causâ gravaretur.

Priùs verò quàm ingressum in Ordinem Religiosum tentaret, ad Grammaticam addiscendam se accinxit, & scholas non sine magno discendi desiderio repetiit: utque præterea meliùs Ecclesiæ serviret, illique foret utilior, cantui, quem figuratum vocant, sedulum impendit studium, dicere identidem solitus, unum ex altioribus obsequiis, quæ Religiosus DEO præstaret, esse Cantum in Choro, quandoquidem quo ad hoc Angelos imitaretur, laudes Divinas perpetim in cælo continentes. Felix etiam in eligendo sibi Magistro fuit, is enim non solum organicus erat, sed insuper homo fuit charitate insignis, & DEI timore præditus, qui subodoratus Alberti dotes atque talenta præter cantum, organum quoque eundem pulsare docuit, in qua arte eos is fecit profectus, ut, veluti suo loco dicitur, plurimum

mum utilitatis S. Bartholomæi Ecclesiæ
suò postmodum servitio contulerit.

Interea altiore instinctu se se dispositu-
rus ad illarum acquisitionem virtutum,
quæ intra Claustrî septa ad conflictum
cum ferocissimis hostibus ineundum
cumprimis sunt necessariæ, gloriosus ut
inde triumphus reportari valeat, secum
statuit, eo tempore, quo in mundo subsi-
stens artibus liberalibus suam collocaret
operam, appetitum jugo rationis subdere,
ita quidem ut saltem discipulus in arte spi-
ritualis militiæ factus, pugnam jamjam
ingressus, non primos statim ad impetus
succumberet, quemadmodum pluribus
incautis crebrò usuvenire solet, qui incon-
sultò Religiosum Habitum amplectun-
tur, quasi in ipso Religionis ingressu jam
vicissent, & non tunc primùm militiam
auspicarentur: hinc de libris spirituali-
bus, & de aliquo Conscientiæ suæ Recto-
re, qui in Ascesi probè exercitatus, mul-
tùmque discretus esset, sibi circumspexit,
ut hæc simul in tanti momenti negotio,
inque itinere tam aspero, tot difficultati-

bus à mundo ac carne excitatis implicato, atque à Cacodæmone impugnato & incommodato Ducis instar sibi forent.

Et quoniam opus non erat, ut ex agro cordis sui optimè elaborato, & exculto venenatas vitiorum eradicaret herbas, earumque in locum salutiferas Christianarum virtutum implantaret; nec etiam necesse esset, ut grandes peccatorum fascis, ac fortes illas & longas errorum catenas dissolveret, nec ut se gravissima gravium delictorum mole, qua peccatores opprimi solent, deoneraret, quòd per DEI gratiam se semper in sancta quadam simplicitate, & vitæ morumque puritate conservaverit, quam secum ab ipsis [uti verè dici potest] incunabulis ferebat, cum annis & vigore corporis semper in spiritus vigore crescens solùm tentationibus diabolicis, carnis infestationibus, mundi que machinationibus, quæ omnia in hac prima ætate perquam esse solent vivacia, resistere debebat, ne scilicet eum à recto innocentiaë tramite jam cœpto detorquerent, nec à perfectionis calle abducerent,
qua-

quare sibi proposuit ea adhibere antidota, quibus tum sufficiens inesset virtus, quâ à vitiorum veneno præservaretur, tum etiam quæ cœlesti gratia abundarent, qua ad Religiosæ perfectionis adeptionem, & ad sinceram cordis puritatem, in qua suo Redemptori dignè famulari posset, attraheretur.

Albertus ergo à rebus hujus mundi transitoriis, quantumcunque viderentur grandes, magni æstimarentur, ac speciosæ apparerent, se penitus, quasi omnino non essent, separavit, totumque DEO transcripsit, ita quidem, ut nec cogitârit, nec dixerit, nec fecerit quidquam, quod non Divinæ Majestati placeret, hinc à fundamentis incepit, ut ædificium antiquum [si tamen quidquam antiqui & imperfecti, quod alicuius esset considerationis, in eo reperiri potuit, qui ut placeret DEO, sibi semper displicuit] uno statim ictu concideret, incepit, inquam, se ad ima deprimere, & annihilationi suæ intantum studere, ut seipsum infra omnes abjiciens, quosvis alios, eosdem amando,

B 5

ho.

honorando, æstimando tanquam bonos, seseque longè meliores, DEOQUE gratiores pluris omninò faceret.

Erga Paupertatem ceu Sponsam unicè dilectam mira teneritudine afficiebatur: hic sermo non est de illa Paupertate, quæ nos aliquo commodo privat, & aliquam nobis molestiam affert, cùm ne ditiores quidem id omne possideant, quod immoderatè concupiscunt: sed de illa loquor felici, sanctaque paupertate, quæ rerum necessariorum quoad victum, vestitum, habitationem, ac similia, defectum æquanimitè tolerat. Vim insuper sibi intulit, ne unquam propriæ suæ voluntati velificaretur, timens, ne ea aliquando corporeæ voluptati ceu periculosa ac infensa adulatrici se accommodaret, sed in id duntaxat propenderet, quod eidem adversaretur, utque consilium hoc arduum, ac difficile, gloriosum tamen, DEOQUE acceptum facilius executioni mandaret, se paulatim assuefecit, ut nihil loqueretur, nihil operaretur, nihilque possideret nisi dependenter à nutu parentum, Magistro-

rum,

rum, & suæ conscientiæ moderatoris, & hoc tamdiu, donec voluntas planè subjugata rationis imperio, obedire consuesceret.

Sed quid de altero illo præservativo, quod stomachus juvenum sæcularium admodum difficulter concoquere potest, ab Alberto tamen peregrinè sibi accommodato dicemus? Is etiamnum inter sæculares constitutus à mundi inquilinis non animò solùm, sed & corpore se se abstraxit, se namque, aiebat, notâsse, quòd, si flumina commisceantur, unum aquæ limpidaë, & crystallinaë, alterum turbidaë & impuraë, prioris aqua naturalis suæ claritatis jacturam patiatur, & ex consortio alterius turbida & lutosa evadat, nec non talis ad cursûs usque finem non sine sui dedecore peduret: sic quoque, inferebat, rem se habere cum mente religiosa, siquidem ea in familiari cum sæcularibus consuetudine rebus terrenis facilè sordidatur, atque minore ardore cœlestia concupiscit, & eadem minus suo intellectu penetrando sæpiùs in finem usque in propria-

pria-

priarum tenebrarum obscuritate perseverat. Non absque ratione hîc dici posse quòd, Albertus instar Danielis, qui Babilone commoratus ex habitationis suæ fenestris Jerosolymam versùs suspirabat, si ipse non nisi corpore constitutus in mundo ad cœlestem Jerosolymam conversus omnes suas cogitationes, cor, & animam in DEUM elevata, teneret.

Illud autem cum primis mirandum fuit, quòd Albertus, priùs ac Claustralensis in militiam ascisceretur, de iis sibi providerit armis, quæ, uti fert opinio, in Monasteriorum officinis limatiora, fortioraque quam alibi procuduntur, quando videlicet, quod mundus abhorret, ipse amare cruce & afflictiones, labores ac persecutiones, carnis macerationes, & verborum quidquid hominibus carnalibus ingratum est, desiderare cœpit: etenim, dicebat ipse, sunt ista totidem limæ, quæ animarum nostrarum rubiginem abstergunt & eidem coram DEO splendorem conciliant: ista etsi sint in initiò molesta, nihilominus ipsa consuetudine familiaria, & ob

fa.

salutem, quæ veluti comes eisdem adhæret, fiunt tolerabilia: hæc dein plerumque sequitur mortis meditatio longè saluberrima, & calcar ad bene operandum prorsus acutissimum, quemadmodum & consideratio cœlestis gloriæ potens admodum frenum est ad homines à peccato retrahendos.

O benedicte Juvenis, homo DEI Altissime in schola JESU Christi erudite, qui Religiosus es, antquam sacrum Religiosorum amictum induis, priùs in hac palæstra Dux, quàm miles, priùs Magister, quàm discipulus! quid mirum dein, quòd tantus DEI servus evaseris?

Hunc in modum felicissimus Albertus ad amplexandam Christi militiam stupentibus illis, à quibus agnoscebatur, se se comparabat, quippe qui paternis ex ædibus fecerit Monasterium, & ex hypocausto Cellam, è qua non egrediebatur, nisi vel ad scholam, vel ad templum eundem esset; sique in alterutro loco sua negotia expedivisset, domum regredi primus isque accuratissimus labor erat, ne

vi-

videlicet in aliquid impingeret, quod eius animi serenitatem turbare posset, fugiens nimirum consortium omnium, ut cum DEO solo esset, ita ut magis benè mortificatus *Religiosus*, quàm *Studiosus* in primo juvenilis ætatis fervore esse videretur.

CAPUT V.

*Habitu Canonice Regularium
Congreg: Lateranensis assumit.*

ÆTatis annos jam vicanos Albertus explêrat, quo tempore omnes animæ potentiæ se solis suam agendi virtutem explicare solent, & cum corpus haberet satis commodè dispositum, illarum ut imperio subesset, præsertim quòd continuo orationis & mortificationis exercitio sensum rationi jam subdidisset, minimè longiores moras nectendas esse ratus est, timens, ne duo inimici jam pridem sub jugum missi, mundus videlicet suarum occasione vanitatum, ac caro semper infirma & recalcitrans improvisis motibus

in